

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VI legislatura

Segon període

C - 52

Divendres, 2 de juny de 2000

Comissió del Síndic de Greuges

PRESIDÈNCIA DE LA I. SRA. DOLORS COMAS D'ARGEMIR I CENDRA

Sessió núm. 2, segona i darrera reunió

Í N D E X

Informe del Síndic de Greuges

al Parlament de Catalunya corresponent a l'any 1999 (tram. 360-00003/06) (continuació) (p. 3)

SESSIÓ NÚM. 2.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i dotze minuts. Presideix la Sra. Comas d'Argemir i Cendra, acompanyada de la vicepresidenta, Sra. Bruguera i Bellmunt, i de la secretària, Sra. Sánchez-Camacho i Pérez. Assisteix la Mesa el lletrat major.

Hi són presents les diputades i els diputats Sra. Farguell i Sitges, Sr. Gené i Ripoll, Sr. Lladó i Isàbal, Sr. Pellicer i Punyed, Sr. Puigdomènech i Cantó, Sr. Rull i Andreu i Sr. Soy i Soler, pel G. P. de Convergència i Unió; Sra. Figueras i Siñol, Sr. Labandera Ganachipi, Sr. Masllorens i Escubós, Sr. Pérez Ibáñez i Sr. Vallès i Casadevall, pel G. P. Socialistes - Ciutadans pel Canvi; Sra. Esteller Ruedas, pel G. P. Popular, i Sra. Porta i Abad i Sr. Ridao i Martín, pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Assisteix a aquesta sessió el síndic de Greuges, Sr. Anton Cañellas i Balcells, acompanyat de l'adjunt al Síndic de Greuges, Sr. Enric Bartlett i Castellà, de l'adjunt al Síndic de Greuges per a la Defensa dels Drets dels Infants, Sr. Jordi Cots i Moner, la secretària general, Sra. Elisabeth Abella i Roca, el cap del Gabinet, Sr. Xavier Bover i Font, i els assessors, Sr. Gerard Blanchar i Roca, Sra. Neus París i Domènech i Sra. Sílvia Vèrnia i Trillo.

Informe del Síndic de Greuges al Parlament de Catalunya corresponent a l'any 1999 (tram. 360-00003/06) (continuació)

La presidenta

Anem a donar inici a aquesta segona part de la sessió, de la discussió de l'Informe anual presentat per la sindicatura de Greuges. Abans de començar, com que va quedar pendent, si recorden, el fet de la data de la discussió dels informes monogràfics, que havíem proposat el dia 16 i no podia ser, la proposta –i esperem que no hi hagi cap més incidència– és de realitzar aquesta altra sessió el dia 15, que és dijous, a les deu del matí. Per tant ja... (*Veus de fons.*) Al matí, havíem dit. (*Pausa llarga.*) Bé, ho acabem de resoldre al final de la sessió, doncs, perquè veig que la cosa està encara una mica complicada. (*Veus de fons. Pausa.*) No es fa justícia, així... (*Rialles.*) No, això no ho diu l'Informe del Síndic, estem parlant en sentit de la Comissió de Justícia, no res més, que quedí clar. Per tant, ho deixaríem a la tarda, a les quatre. Li va bé al síndic a les quatre, també? Sí, d'acord, rebran la convocatòria corresponent i deixem-ho així.

Bé, clarificada aquesta qüestió, té la paraula el senyor síndic.

El síndic de Greuges (Sr. Anton Cañellas i Balcells)

Illustre senyora presidenta, il·lustres senyors membres de la Mesa, il·lustres senyores diputades, il·lustres senyors diputats, intentaré, tot seguit, donar resposta a les qüestions, als comentaris que van formular-me el dia d'ahir en relació amb la nostra actuació de l'any 1999, recollida en l'Informe que els vaig presentar. En primer lloc, agraeixo les manifestacions de tots els grups, de

recolzament a la nostra tasca, així com els comentaris favorables a l'estructura i el contingut de l'Informe.

El Parlament no és el destinatari únic d'aquest document; però és el destinatari preferent. És cert que l'Informe hauria de servir per tal que les administracions, amb l'impuls del conjunt de la societat, revisessin aquelles actuacions millorables o, senzillament, incorrectes. Però, sobretot, ha de ser una eina, una eina més, per tal que el Parlament i, per tant, tots vostès puguin exercir la funció parlamentària que descriu l'article 30 del nostre Estatut d'autonomia.

Que em diguin que l'Informe aporta una visió realista del funcionament de les administracions públiques de Catalunya o que fa trepitjar de peus a terra la classe política i institucional del nostre país, els ho agraeixo i m'anima a prosseguir en la mateixa línia.

Dic això, sense oblidar les demandes de possibles canvis amb la intenció de millorar, precisament, la utilitat d'aquest document. A propòsit, i com a exemple, el senyor Ridao comentava –i no és el primer any que ho fa– la necessitat que l'Informe reflecteixi la transversalitat de determinades problemàtiques com ara la violència de gènere o la immigració. Aquest és un punt on estic d'acord amb la idea, amb l'objectiu, però trobar el punt d'equilibri entre allò transversal o horitzontal i mantenir una certa estructura compartimentada que, fixin-se, no respon a administracions sinó a temàtiques materials, com ara expropiació forçosa, responsabilitat patrimonial o sanitària, no és fàcil.

Vaig voler parlar de gent gran en la presentació d'ahir, agrupant qüestions sanitàries, de serveis socials, de pensions, precisament per fer un exercici de transversalitat. Seguirem buscant el punt d'equilibri, punt que canvia –no sé si això s'adiu amb les lleis de la física– en funció del context històric i social. En definitiva, però, prenc nota de la seva demanda.

Quant a l'estabilitat, lleugera disminució o, en algun cas, lleuger increment de les actuacions a què van al·ludir diversos grups, dir-los que jo crec que podem parlar, efectivament, d'estabilitat en el nombre de les nostres actuacions. No sé si al presentar el nostre Informe del 2000 comentarem haver iniciat més actuacions o haver-ne començat menys que el 1999, però, en tot cas, no ens hauria d'estranyar que disminuïssin correlativament amb la consolidació d'altres institucions de garantia, com ara, els síndics de les universitats o els síndics dels governs locals. Per exemple, aquesta lògica ha dut que la consolidació dels síndics de les comunitats autònomes hagi portat a una certa disminució de les queixes al Defensor del Pueblo.

Estic d'acord, però, que si tinguéssim oficines permanents d'informació al ciutadà o bé oficines itinerants amb molta periodicitat de pas, el nombre de les queixes que ens arribarien seria superior. Caldria destriar quin percentatge d'aquest increment correspon a demanda induïda i quin percentatge a una necessitat de reclamar que no era possible satisfer per no tenir una oficina més a prop, tot i que es pugui contactar amb nosaltres per correspondència, fax, telèfon, correu electrònic o que finalment ja tinguem operativa una web.

Disposar d'antenes en el territori, com ens deia ahir la senyora presidenta, és bàsicament una qüestió de recursos. La meua opció fins ara ha estat més modesta: potenciar l'accessibilitat per altres vies. Una d'elles, però no l'única, és el meu desplaçament i el d'una part de l'oficina a una població del país. La coincidència amb períodes electorals va fer, com els deia en l'Informe i ahir recordava el senyor Lladó, que baixessin de cinc a tres els desplaçaments l'any 1999. Confio que durant aquest any recuperarem aquest retrocés. En aquest moment, no tinc, però, una programació de visites completa de l'any ni dels anys vinents, com em plantejava la senyora Sánchez Camacho. Sí puc dir-los que durant el mes de juny tenim previst desplaçar-nos a Mataró... Inicialment havíem previst el dia 15, però ho ajustarem en funció de la data de la compareixença per comentar els monogràfics d'infants.

Diversos grups m'han demanat què pensava de la difusió dels síndics locals, el senyor Pérez Ibáñez, en nom del Grup Socialista, molt especialment. Com a resposta li he de dir que institucionalment estic a favor de tot allò que impliqui com més i més eficaces garanties dels drets dels ciutadans. Cal evitar, però, les interferències i les duplicitats en la mesura que suposen malbaratament d'esforços. Com els deia ahir, hem estat presents en la primera Trobada de síndics locals a Granollers. En la segona, celebrada enguany a Vilafranca del Penedès, també hi hem participat.

En la meua opinió, cal que l'estatut de cada síndic local garanteixi la seva independència. També els són necessaris els mitjans per dur a terme la seva tasca. L'Administració que decideix crear-los ha de valorar si pot donar resposta a aquestes dues exigències. En alguns Estats, per exemple Holanda, la segona d'aquestes circumstàncies, els mitjans de què cal fornir-los, ha fet que només administracions locals especialment potents es dotessin d'aquestes figures.

Quines són les nostres relacions? Doncs, mirin, són incipients, s'estan construint, però puc assegurar-los que hem ofert la col·laboració que se'ns ha demanat, prestant assessorament informal en qüestions jurídiques. Hem posat a la seva disposició els nostres precedents, publicats en els informes a aquest Parlament, quan alguns d'aquests òrgans ens han demanat si ens havíem enfrontat a algun cas com els que se'ls suscitava.

Finalment, hem ofert establir connexions entre la nostra web i les seves, cosa en què que, a hores d'ara, un cop la nostra ja és operativa, es podrà començar a treballar.

Quan un síndic local o d'una d'universitat ens ha tramès un assumpte que, per afectar l'Administració de la Generalitat, no estaven habilitats a gestionar, els hem informat puntualment del resultat de les gestions.

En alguna ocasió, hem demanat l'opinió d'un síndic local o d'un síndic universitari sobre alguna qüestió o bé els hem demanat si volien fer, per raó de proximitat, determinades gestions. Sempre hem trobat, també, bona disposició. Penso que s'ha de donar temps al temps i que encara és aviat per pronunciar-se sobre la

necessitat o no d'una major institucionalització de relacions, però que arribarà el moment de fer-ho.

Pel que fa al nombre d'actuacions d'ofici al qual diversos grups han alludit, els he de dir que el nombre d'aquestes és potencialment il·limitat, però no els recursos disponibles per tramitar-les. Com ahir recordàvem, són 62 les que vam iniciar l'any 1999. Se'ns diu que la proporció en relació amb el nombre total d'actuacions és mínima, és cert, però penso que no té per què comparar-se una xifra amb l'altra. Responen a impulsos diferents, donen resposta a necessitats diverses.

El 1993 vam fer 17 actuacions d'ofici, el 94, 28, el 95, 35, el 96, 46, el 97, 53, el 98, 59. Si féssim càlculs percentuals, podríem dir que, des del 1993, hem crescut un 365%. Aquest és un increment superior al nombre total d'actuacions, que ha passat de 2601 a 3858; això és, s'han incrementat només un 148%.

Davant d'aquestes xifres, algú em podria recordar que hom digué que l'estadística és la forma més elegant de mentir, i tindria raó. Estic d'acord que, segurament, hi ha actuacions que, si poguéssim, hauríem de fer i que no fem, però penso que no es poden establir proporcions ideals o recomanables entre el nombre total d'actuacions i les d'ofici.

Lligat amb les actuacions d'ofici, diversos grups van fer el comentari que es trobava a faltar una major presència del Síndic davant l'opinió pública quan succeeixen determinats assumptes de gran ressò, de gran impacte social. És possible, probable, segur, que en més d'una ocasió haguéssim hagut de parlar i que no ho haguem fet, però considero que en molts casos aquest era el capteniment correcte, ateses les previsions de la nostra Llei reguladora, en concret del seu article 23.

Es recorden de l'escàndol d'abusos sexuals a infants en el barri del Raval? Es recorden de tot el que es va dir, malgrat un suposat secret del sumari? Nosaltres vam actuar des del primer dia que es va fer públic. Com a resultat d'aquesta actuació, s'ha elaborat i signat, com els deia, el protocol per evitar la doble victimització a què abans alludíem. Ho hem explicat quan teníem alguna cosa a explicar.

Llistes d'espera en operacions cardiovasculars –tema de gran actualitat–: després de les nostres repetides actuacions durant anys, què podem dir als mitjans de comunicació que ja ho havíem advertit que podia passar, quan, de fet, encara no sabem què ha passat exactament en aquest cas? Entenc que vostès, senyores diputades i senyors diputats, poden, en la seva tasca de control del Govern, recordar-li, si ho estimen oportú, què ha dit el síndic respecte a les llistes d'espera. Així es va fer per una diputada d'aquesta Comissió en aprovar la Proposició no de llei sobre la fixació de terminis per a les intervencions quirúrgiques, cosa que li agraeixo, però crec que a mi no em toca dir-ho, no afegiria res al debat.

A continuació, senyores diputades i senyors diputats, tot seguit comentaré, de l'estructura de l'Informe, diferents qüestions que, sobre els seus diversos capítols, em van plantejar.

Immigració. La senyora Comas em demanava si insistiria en la qüestió del dret de vot dels immigrants en les eleccions locals. L'equiparació dels drets dels immigrants extracomunitaris amb els de la resta de ciutadans que, com a contrapartida, ha de comportar la seva subjecció als mateixos deures és quelcom en què hem anat insistint al llarg dels nostres informes.

Concretament, en el llibre segon de l'Informe d'enguany, hem dedicat específicament un apartat al dret de vot. En aquest apartat assenyalem que, per tal d'aconseguir la cohesió de la nostra societat, per tal de fomentar la implicació dels immigrants en els afers comuns del conjunt de la societat, cal estudiar la reforma constitucional.

La reforma constitucional no hauria de suposar cap dificultat inabastable, ja que aquesta es va emprendre amb motiu de la signatura del Tractat de Maastricht per al dret al sufragi passiu dels ciutadans comunitaris en les eleccions municipals.

Amb aquesta reforma s'eliminarà el criteri de la reciprocitat, establert per via legal o convencional, que fa dificultar l'exercici d'aquest dret de vot als estrangers residents a Espanya i procedents de països amb règims polítics poc oberts. Jo penso que si nombrosos ajuntaments ho han demanat i en aquesta Comissió hi ha alcaldes i regidors que ho poden corroborar, s'hauria de considerar molt seriosament aquesta possibilitat.

El senyor Ridao em demanava un comentari sobre què pot fer la Generalitat en matèria d'immigració des de l'òptica de permisos de treball, residència o contingents? L'article 149.1.3. de la Constitució és força clar en establir que l'Estat té competència exclusiva, entre d'altres, en matèria d'immigració i estrangeria. Per tant, hem de convenir que l'Estat té la competència legislativa i d'execució pel que fa al tractament de l'estrangeria *stricto sensu*, condicions d'entrada, sortida i permanència dels estrangers, així com de les polítiques d'immigració d'estrangers cap al territori espanyol.

Tanmateix, és cert que la immigració és una matèria transversal –abans ja n'hem parlat– que incideix en molts altres àmbits en què la Generalitat sí que té competències legislatives i d'execució. Així, hi ha matèries que afecten la immigració i en les quals la comunitat autònoma gaudeix de la possibilitat d'actuar davant el fenomen migratori que es produeix a Catalunya. Tots som coneixedors de la intervenció de la Generalitat en matèria de protecció dels menors deseparats, àmbit, aquest, degudament relatat a l'informe d'enguany en què es fa el seguiment de l'actuació d'ofici 2940/98.

En matèria d'ensenyament, l'any 1997, en l'Informe, vam efectuar un estudi sobre el dret a l'educació dels fills dels immigrants. En aquell estudi s'arribava a la conclusió que els alumnes estrangers, amb independència de la seva situació de legalització en el país, tenien dret a accedir a l'ensenyament bàsic i, per tal que l'exercici d'aquest dret fos efectiu, calia evitar els problemes derivats de l'alta concentració de nens immigrants en determinades escoles.

Així mateix, ens referíem a la necessitat que es facilités als alumnes la concessió de beques o ajuts a l'estudi

que no discriminessin per raó de la nacionalitat. En relació amb la formació professional, al Síndic, a més d'estimar que s'havien d'adoptar mesures per facilitar l'accés dels estrangers en aquests estudis, enteníem que aquests alumnes havien de tenir preferència en les sol·licituds dels seus permisos de treball un cop finalitzats els seus estudis, i reclamàvem que tinguessin accés a ajudes públiques per a la constitució de cooperatives o empreses de caràcter autònom.

La nova Llei orgànica en matèria d'estrangeria recull el dret a l'accés al sistema públic de beques i ajuts per part dels estrangers pel que fa a educació.

Enguany, en el nostre Informe, fem referència a la concentració d'alumnes immigrants a les escoles públiques amb el seguiment de la queixa 2392/98.

En matèria de sanitat i seguretat social, l'any 1994 vam iniciar una actuació d'ofici sobre la situació jurídicosanitària dels estrangers no comunitaris, ja que, tot i que la Llei general de sanitat, preveia la universalització de l'assistència sanitària reconeguda com a dret de tot ciutadà que no disposi de recursos econòmics, restava pendent la regulació de l'assistència sanitària als immigrants estrangers.

En el nostre Informe del 1998, fèiem referència a l'accés dels estrangers irregulars a les prestacions sanitàries. Actualment, i després de l'entrada en vigor de la Llei orgànica 4/2000, els estrangers es podran beneficiar de l'assistència sanitària sempre que estiguin inscrits en el padró del municipi en el qual resideixin, llevat de l'atenció urgent dels menors de divuit anys i de les dones embarassades, als quals no s'exigirà l'esmentat requisit. Recentment, en resposta a una pregunta parlamentària, el conseller de Sanitat ha confirmat que ja es lliuren les targetes sanitàries.

En matèria de treball, ja actua la Generalitat a través de cursos de formació ocupacional a entitats, alguns dels quals van dirigits a població immigrada o bé hi participen immigrants, com així es va posar de manifest a l'informe de compliment de la Moció 157/V, sobre els treballadors estrangers extracomunitaris.

Llevat de les matèries en les quals la Generalitat, pel fet de tenir la competència, sigui legislativa sigui executiva, té capacitat d'incidir en l'afavoriment de la integració dels immigrants a Catalunya, el cert és que, com he apuntat al començament, les polítiques en matèria d'estrangeria i immigració pertanyen exclusivament a l'Estat, de conformitat amb el que disposa la Constitució.

Tanmateix, entenc que pot ser molt convenient la participació i presència del Govern de la Generalitat en el si del Consell Superior de política d'immigració, òrgan creat en la nova Llei d'estrangeria amb la finalitat d'assegurar una coordinació de les actuacions de les administracions públiques amb competència sobre la integració dels immigrants.

La intervenció de la Generalitat, juntament amb els representants de l'Estat i dels municipis, podria permetre establir una política conjunta pel que fa a la integració laboral dels immigrants, com així fixa l'article 61 de la Llei, la qual cosa podria suposar una certa capacitat

d'intervenció a l'hora de fixar els criteris dels contingents.

Finalment, assenyalar que la Generalitat té competència executiva en l'àmbit laboral i, d'alguna manera, aquest títol competencial hauria d'incidir en les competències de què disposa l'Estat en matèria d'estrangeria.

Sobre seguretat ciutadana. Al desplegament dels Mossos d'Esquadra al territori català, s'hi han referit els Grups Parlamentaris Popular, d'Esquerra Republicana i Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

El Grup Popular ens preguntava si havíem rebut queixes sobre l'eficàcia policíaca com a conseqüència del desplegament del Mossos a Girona. Al respecte, val dir que ni durant l'any 1999 ni durant el que portem de l'any 2000 hem constatat un increment del nombre de queixes que reflecteixin aquesta problemàtica.

Tal com indiquem en el Informe, només hem tingut coneixement, per les notícies aparegudes a la premsa, d'aquests comentaris. Per la seva part, el senyor David Pérez ha fet referència a la necessitat d'implantar un model policíac preventiu i no reactiu. Sobre aquest punt, ja hem dit a l'Informe que, mentre el model de desplegament de la Guàrdia Civil es basa en la presència en el territori, el model dels Mossos accentua la capacitat de fer-se present en un punt concret en un moment determinat, la qual cosa explica que la Guàrdia Civil tingui un nombre de casernes més gran i els Mossos un major nombre d'efectius. Sobre la definició del model, certament, aquest Parlament pot opinar, però a mi no em pertoca pronunciar-me.

Finalment, tal com va dir el senyor Ridaó, hem constatat, per les notícies aparegudes a la premsa, que alguns municipis han aprofitat el desplegament dels Mossos, en uns casos, per suprimir les policies locals com a solució d'un problema econòmic, i en altres per convertir les policies locals en vigilants, els quals han hagut de lliurar l'arma.

Aquest fet del qual no hem rebut queixes ni hem obert cap actuació d'ofici pot, efectivament, haver contribuït a augmentar aquesta sensació dels ciutadans d'inseguretat a què s'alludeix, però, tal com diem a l'Informe, caldria, d'una banda, analitzar l'evolució de la seguretat i la percepció de la seguretat que tenen els mateixos ciutadans, i de l'altra, caldria potenciar la col·laboració, la cooperació i la coordinació entre les diferents administracions i els diferents cossos i forces de seguretat que actuen sobre el territori.

El grup d'Esquerra Republicana de Catalunya també ha fet referència als problemes de la seguretat ciutadana en les zones on encara no s'ha produït el desplegament dels Mossos, en què, en vistes d'aquest desplegament, s'està produint una reducció dels cossos estatals o de les policies locals, com la Guàrdia Urbana de Barcelona.

Efectivament, tal com hem reflectit en el mateix Informe –així la queixa número 2115/99–, hem constatat la dificultat de les forces i cossos de seguretat per vetllar per la seguretat ciutadana, especialment en municipis amb terme municipal molt extens o amb urbanitzacions disperses, la qual cosa només es pot solucionar amb

l'increment personal de les administracions implicades i amb la col·laboració, coordinació i cooperació entre aquestes administracions i els diferents cossos i forces de seguretat.

Pel que fa al contenciós existent entre el Departament de Justícia i les administracions locals pels dipòsits municipals de detinguts en relació amb els quals només es paga per detingut i dia, no pas per altres conceptes –com inversions per instal·lacions–, a què va fer referència el Grup d'Esquerra Republicana, puc dir-los que quan vam efectuar les actuacions d'ofici l'any 1997 per les visites als dipòsits municipals de detinguts de la Bisbal de l'Empordà i de Sant Feliu de Guíxols a què fem referència a l'Informe d'enguany, vam proposar al Departament de Justícia una sèrie de mesures que es podien adoptar, mesures que no es van acceptar. Es va preferir esperar a veure què deia el Tribunal Suprem. En aquests moments estem davant d'una problemàtica que s'ha de resoldre en via d'execució de sentència. La nostra possible intervenció medial passa per una prèvia petició, en aquest sentit, per totes dues parts, ajuntaments i Departament de Justícia.

El Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi i el Grup Popular s'han referit a la formació dels agents i ens han demanat el nostre parer. Nosaltres hem manifestat, en algun cas concret, no estar d'acord amb algun capteniment de l'Escola de Policia de Catalunya, però pensem que, en general, està fent una bona tasca de formació. De tota manera, no n'hem fet una avaluació generalitzada que permeti fer afirmacions contundents; és la impressió que tenim a la vista dels contactes que, per diversos assumptes, hem mantingut.

També se'ns ha preguntat –em penso pel senyor Ridaó– per la seguretat privada, si havíem fet alguna actuació. Arran de l'actuació d'ofici número 2612/98, que relatem en l'Informe –pàgina 156 del butlletí–, des del Departament de Governació se'ns va informar que, pel que fa al primer trimestre de 1999 i a fi i efecte de comprovar el compliment de la normativa reguladora de la seguretat privada en els locals d'espectacles i activitats recreatives, es van inspeccionar 186 locals, es van aixecar 178 actes, les quals, el març de 1999, es trobaven en el tràmit corresponent d'expedient informatiu o sancionador.

Es tracta de dades obtingudes en la tramitació de l'esmentada actuació d'ofici, que es va tancar el maig de 1999 arran de la publicació del Projecte de decret pel qual es regula el dret d'admissió. Val dir que les queixes que hem rebut fan referència a actuacions del personal dels locals de pública concurrència que, a més de les seves funcions de porters, exerceixen la vigilància d'aquests locals. No es tractava, en cap cas, d'un vigilant jurat.

Arran d'alguna actuació corresponent a l'any 2000, tenim coneixement de la reticència de les empreses de seguretat a contractar serveis de vigilància en locals de pública concurrència –com a tall d'exemple, les discoteques.

Habitatge. Diversos grups s'hi han referit. L'any passat constatarem que els beneficiaris de la protecció oficial d'habitatges en compra eren principalment les famí-

lies amb rendes mitjanes. Actualment continuem constatant que el règim especial adreçat a les unitats familiars amb escassetesa de recursos econòmics és insuficient per atendre el volum de demanda. S'ha de tenir en compte que, en el nostre país, els ciutadans es decanten més per l'adquisició d'un habitatge que pel lloguer, i aquesta tendència la detectem també en els grups de renda més baixa.

Aquesta situació s'agreuja a les ciutats en què, d'una banda, radica un nombre considerable d'unitats familiars que, per les seves circumstàncies econòmiques laborals i socials, no poden accedir al mercat immobiliari, i d'altra banda, existeixen barris que, fruit de l'envel·liment i del deteriorament, no reuneixen actualment les mínimes condicions d'habilitat.

Segons la Llei de l'habitatge, ha de ser objectiu de les administracions, tant local com autonòmica, establir mesures de foment per facilitar als ciutadans l'exercici del dret constitucional a gaudir d'un habitatge digne i adequat i, en particular, facilitar l'accés a l'habitatge de les persones o els grups en situació d'específica dificultat, adequar el cost dels habitatges a la capacitat de renda de les unitats familiars, així com també és un objectiu millorar la qualitat dels habitatges i del seu entorn.

En aquest sentit, aquestes operacions de millora de les ciutats mitjançant la remodelació de barris comporten per als ajuntaments l'obligació de realitzar les persones afectades que, en molts casos, pertanyen al col·lectiu més necessitat d'ajuts econòmics.

Altrament, si bé una de les mesures de foment per tal d'ampliar l'oferta d'habitatges és la promoció pública de sòl urbanitzat per a usos residencials atès l'esforç econòmic que suposa per a l'Administració, fóra desitjable remoure el obstacles que dificulten l'actuació de la promoció privada del sòl per tal d'interessar aquest sector en l'esmentada tasca.

Actualment, si bé existeixen promotors d'habitatges, hi ha una mancança important de promotors de sòl. Aquesta mancança està motivada per la complexitat de les operacions de gestió del sòl, tal com està contemplada en la legislació vigent en matèria d'urbanisme.

És fàcilment comprovable que dotar una unitat d'actuació o un polígon del planejament derivat, parcial o especial, constituir la junta de compensació, sobretot quan són diversos els propietaris, aprovar els instruments d'urbanització, projecte de compensació i projecte d'urbanització, dur a terme les expropiacions quan siguin necessàries, i fer les obres d'urbanització suposa el transcurs d'alguns anys. Les entitats financeres financen sòl, però no financen temps. En definitiva, es tracta d'operacions de risc que desincentiven la iniciativa privada en la promoció del sòl. Per tot això, es fa necessària la revisió i l'actualització dels textos normatius vigents en matèria d'urbanisme, per tal de simplificar la gestió del sòl, com ja he manifestat tant en l'Informe corresponent a l'any 1998 com en l'Informe del 1999.

Temes tributaris. El Grup Convergència i Unió va plantejar-me la qüestió dels convenis de cooperació o dele-

gació de funcions en matèria de gestió tributària. Des de fa més de quinze anys, s'han vingut formalitzant convenis de delegació de funcions en matèria de gestió tributària, liquidacions, recaptació, inspecció, entre ajuntaments i entitats supramunicipals. De manera molt específica, entre ajuntaments i diputacions actualment s'han vist lleugerament incrementades les queixes respecte a la gestió tributària assumida per algun consell comarcal. Nosaltres hem vingut efectuant suggeriments concrets, amb vista a incrementar la coordinació interadministrativa.

Altra qüestió a tenir en compte és la que afecta, de forma específica, determinats aspectes referits a la tramitació de tributs que, per llei, són de gestió compartida –IBI, IAE– i que, en tot cas, entenem que en el seu moment hauran de ser objecte de reflexió en relació amb una possible reforma de la Llei d'hisendes locals.

Sanitat. Es resolen casos concrets, però, i la problemàtica general?, em preguntava la senyora Sánchez-Camacho. No descobreixo res en dir que és més fàcil resoldre temes concrets, casos individuals, que les problemàtiques estructurals que les generen. Això passa en tots els ordres de la vida, també en la sanitat. És més fàcil accelerar una intervenció quirúrgica que no pas totes elles. Amb tot, i amb una perspectiva d'alguns anys, puc dir que també es resolen qüestions generals. Els compromisos a què vaig alludir ahir en relació amb la psiquiatria, si es compleixen –com esperem–, permetran solucionar un nombre molt considerable de situacions individuals.

Igualment, la regulació de la conservació de la història clínica permetrà resoldre casos que, a hores d'ara, van arribant d'un en un. La senyora Comas ens plantejava, prèviament, una qüestió semblant en relació amb les llistes d'espera. S'arribarà a resoldre, en preguntava, la qüestió general?, desapareixeran les llistes?

Penso que no desapareixeran, que no poden desaparèixer, que en un context en què els recursos no són il·limitats i les necessitats, potencialment, sí que ho són, si es pretén donar un servei universal existiran sempre llistes, si hem de donar, també, un servei universal. La qüestió no és si hi hauran llistes, sinó la seva durada. Penso que aquest és el punt sobre què cal treballar. Millorar la gestió es pot fer, sempre, però, en aquest cas, necessàriament s'han de trobar més recursos. Com trobar-los? Això ja és una altra cosa. Són vostès i són els governs.

La senyora Comas també ens havia plantejat una pregunta sobre la comparació entre la provisió pública i la privada de serveis. En altres informes m'he referit a la qüestió de les privatitzacions, els vents privatitzadors, que deia ahir el portaveu del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Jo he raonat que no m'havia de pronunciar sobre les privatitzacions sempre que s'efectuessin d'acord amb el procediment legalment establert. Un altra cosa eren els seus efectes.

Per assegurar uns bons nivells de prestació, hem advocat per la difusió de cartes de serveis, amb compromisos concrets i conseqüències clares per al cas d'incompliment d'aquests compromisos. En aquests moments estem efectuant una actuació difícil que culminarà amb

un informe monogràfic sobre el nivell assistencial, l'organització i el funcionament de les àrees bàsiques de salut. Pretenem fer un estudi comparatiu entre centres d'atenció primària de característiques diferents en la gestió, com els de l'ICS reformats i no reformats, els gestionats per mútues privades o els que gestionen cooperatives de professionals.

Treball. A la pregunta del Grup Popular sobre si hem fet recomanacions generals al Departament de Treball en relació amb la sinistralitat laboral o el control de frau, he de respondre que no les hem fet. Sí les hem efectuat en relació amb la formació per exercir tasques de prevenció de riscos laborals i pel que fa a l'eventual discriminació dels treballadors discapacitats en un conveni col·lectiu.

Serveis socials. En relació amb la pregunta de la mateixa diputada sobre les recomanacions generalistes fetes al Departament de Benestar Social i amb relació a la gent gran, he de dir-vos el següent: en primer lloc i pel que fa a l'aspecte més concret, hem fet recomanacions al Departament de Benestar Social amb motiu de les quatre visites a residències per a la gent gran en què es varen avaluar diferents aspectes.

També en algun cas hem suggerit que s'agilitin els expedients de persones que estan en llista d'espera per obtenir una plaça en una residència. Hem detectat –i així ho hem manifestat– una lentitud per resoldre les peticions d'ajudes de suport a l'acolliment residencial o altres prestacions.

Infants. Tot seguit comentaré diverses qüestions que es van plantejar. El desenvolupament reglamentari de la Llei 8/1995, sobre atenció i protecció d'infants i adolescents. L'esperat desenvolupament reglamentari de la Llei sobre atenció i protecció d'infants i adolescents, al qual va referir-se el diputat senyor Pere Lladó, com també el diputat senyor David Pérez Ibáñez, ens pot ajudar en el futur a resoldre les queixes que puguin referir-se a la vulneració de drets civils dels infants, especialment als mitjans de comunicació i el dret a la informació. Hem de lamentar, però, que després del temps transcorregut a partir de l'aprovació d'aquesta Llei tan important en l'àmbit de la infància, es tracti d'un desenvolupament parcial.

Equips d'atenció a la infància i l'adolescència. Amb referència a aquests equips, als quals es va referir, també, el diputat senyor Pere Lladó, insistim en la necessitat de reforçar-ne la dotació i fer un seguiment de l'adequació de la ràtio de casos individuals d'alt risc infantil pel nombre de professionals en cada àrea territorial. Que enguany es creïn nous equips, com ens va comentar el senyor diputat, és una bona, bona notícia.

Menors magribins no acompanyats. Certament, tal com demanava la senyora diputada Dolors Comas, després d'haver fet les deu recomanacions que figuren en l'Informe, des de la nostra institució hem fet un seguiment dels recursos arbitrats en la nostra realitat per atendre aquests menors i hem volgut saber com s'enfoca la qüestió en altres àmbits que pateixen el mateix problema. Així, el passat dia 2 de maig va celebrar-se, a la seu del Síndic, una reunió amb els representants de Càritas, del Casal dels Infants del Raval i del centre obert Sal-

vador Gavina i dels responsables dels programes dels ajuntaments de Barcelona i de Santa Coloma de Gramenet, els quals ens van facilitar per escrit les accions que porten a terme amb aquests menors. I els dies 29 i 30 del mateix mes de maig, l'adjunt per als infants es va desplaçar a Sevilla i Còrdova per departir amb els assessors de l'àrea d'infància del Defensor del Pueblo andalús sobre els problemes comuns que ens afecten i es va entrevistar amb representants de tres associacions andaluses. Estimem que l'experiència adquirida amb aquests contactes pot contribuir a projectar solucions per a aquest fenomen.

Sobre manca de celeritat en els procediments judicials que afecten els infants. El diputat senyor David Pérez va fer al·lusió a la manca de celeritat en els procediments judicials que afecten els infants. Un dels punts importants del Protocol bàsic d'actuacions en abusos sexuals i altres maltractaments a menors diu exactament que «s'hauria de procurar evitar que els procediments on les víctimes o els testimonis són nens no pateixin dilacions innecessàries».

Com vam dir ahir, s'està treballant en aquests moments en l'extensió del Protocol a les altres demarcacions catalanes, i està a punt de celebrar-se la primera reunió de la comissió de seguiment del Protocol de Barcelona.

Sobre ensenyament. En primer lloc vull expressar que coincideixo amb el senyor Lladó que l'escola no ho pot solucionar tot. Efectivament, mai com ara se li han demanat tantes i tan diverses coses, i mai com ara ha tingut un context tant difícil: una època on l'autoritat no és un valor socialment reconegut i la competència ferotge dels mitjans de comunicació audiovisual. Nosaltres, però, no som tan ambiciosos com per plantejar aquesta reflexió. Es limitem a parlar de coses més concretes, com ara, per exemple, els falsos empadronaments.

Com que la diputada senyora Dolors Comas va fer referència als falsos empadronaments, en els casos de matriculació d'alumnes podem dir que s'ha reiterat la demanda perquè el Departament prengui mesures per assegurar una correcta aplicació del criteri prioritari de proximitat al domicili i recomanació acceptada; manca, però, de concreció quines mesures ha decidit adoptar l'Administració.

Absentisme escolar. L'obertura d'una actuació d'ofici sobre l'absentisme escolar, tema al qual va referir-se el diputat senyor Pere Lladó, fou deguda a la visita que la nostra institució va realitzar a la barriada de Can Tunis. Una de les escoles d'aquesta zona és un exemple paradigmàtic d'aquesta qüestió. Però el cas concret d'aquest centre no pot resoldre's sense trobar una estratègia global que l'abordi. Es tracta d'una empresa d'envergadura que afecta més d'una Administració i autoritats, i que se superposa a la ingent tasca diària del Departament d'Ensenyament. Aquesta actuació és en curs i respon, així mateix, a la inquietud de molts professionals de l'educació que confien que puguin establir-se circuits vàlids per al seu tractament.

Supressió de barreres arquitectòniques en els centres docents. També va interessar-se la senyora Comas per la supressió de barreres arquitectòniques. Aquest tema,

objecte de diverses queixes, resta pendent de resposta del Departament d'Ensenyament s'ha demanat informació sobre si s'ha fet el cens de les necessitats actuals d'adaptació de centres docents i de com s'han resolt pel Departament aquelles situacions dels infants que no disposen en el seu territori de cap centre adaptat, atès que en alguns casos els alumnes s'han de traslladar lluny del seu domicili i, en altres, han de pagar centres docents privats, concertats, o despeses complementàries.

Sobre les construccions d'edificis escolars. Pensem que el pla anunciat pel Departament per eliminar barracons prefabricats, a què va fer referència el senyor Lladó, també és una bona notícia. Nosaltres, com ens plantejaven la senyora Comas i el senyor Ridao, en farem el seguiment.

Sobre normalització lingüística. Diversos grups van fer referència a la qüestió del català en les proves d'accés a la universitat. Se'ns va preguntar per què no es va acudir al Síndic quan es va plantejar la qüestió a la Universitat Rovira Virgili i per què no es va fer una actuació d'ofici. La primera qüestió els la respondré amb una conjuntura.

Abans que s'iniciés la qüestió davant la Universitat Rovira i Virgili, però aquell mateix any, una entitat associativa es va adreçar a nosaltres perquè fixéssim la nostra posició en relació amb les instruccions facilitades als alumnes en relació amb l'ús del català en les proves d'accés a la universitat. Entenia aquella associació que el fet que només es facilités el text de les proves en llengua catalana amb caràcter general –no així per a aquells alumnes que havien estat declarats exempts– podria comportar una discriminació per raó de llengua.

Nosaltres vam fixar la nostra posició entenent que no s'havia produït cap discriminació, ja que, d'una banda, es respectava el dret d'opció lingüística dels alumnes, que podien optar en la seva resposta per qualsevol de les llengües oficials, i, d'altra banda, es tractava d'alumnes que, d'acord amb el sistema educatiu establert a Catalunya disposaven de plena habilitació en les dues llengües oficials.

Entenc –aquí faig la conjuntura– que el fet d'haver fixat amb caràcter previ al conflicte plantejat a la Rovira i Virgili la nostra posició va determinar que l'associació que ve donant suport a l'autora de la queixa davant de la Universitat Rovira i Virgili, que és la mateixa associació que es va adreçar al Síndic, desestimés la possibilitat de plantejar novament la queixa, car ja coneixia la nostra posició i va decidir formular-la a altres instàncies. No vam actuar d'ofici, perquè va decidir fer-ho a instància de part el Defensor del Poble, que en té legitimació per la seva Llei orgànica, i segons el conveni de col·laboració vigent entre ambdues institucions, si no es planteja un supòsit de complicitat, prima la llibertat d'opció del ciutadà a adreçar-se a una institució o a una altra. Certament no és el millor dels sistemes possibles, però, a hores d'ara, és el que tenim.

La senyora Alícia Sánchez em va plantejar si estimava necessari un reglament que fixi els sistemes d'acreditació del coneixement del català en els procediments

d'accés i de provisió de llocs de treball a l'administració pública de Catalunya. En aquests moments, són les diferents convocatòries les que preveuen en cada cas com s'ha de dur a terme l'acreditació del coneixement de la llengua pròpia del país en els processos de selecció i de provisió de llocs de treball, requerida per la Llei de política lingüística i per la normativa de funció pública al personal al servei de l'administració: superació d'una prova o acreditació de disposar d'un títol equivalent a un determinat nivell de coneixement d'acord amb la taula d'equivalències fixada per la Comissió Tècnica de Normalització Lingüística.

Si bé considerem que aquest desplegament reglamentari en puritat no és imprescindible, sí que coincidim amb la senyora diputada que l'aprovació d'aquest reglament vindria a donar una major seguretat jurídica a una qüestió que, ara per ara, es determina, com hem dit, en cadascuna de les convocatòries.

No s'aprecien en l'Informe queixes en relació amb informacions periodístiques; aquesta era la pregunta que em dirigia la diputada senyora Alícia Sánchez-Camacho.

En el nostre Informe d'aquest any, en l'apartat relatiu a altres aspectes culturals, ens referim a queixes que hem rebut d'aquelles persones que se senten afectades per expressions o comentaris que s'efectuen en els mitjans de comunicació, especialment ens referíem a mitjans audiovisuals.

Com ja expliquem en l'Informe, en aquests casos s'ha optat majoritàriament per traslladar la qüestió al Consell de l'Audiovisual de Catalunya, sense que això comportés que el Síndic desistís d'efectuar una valoració de la queixa, sinó que, atesa la competència específica d'aquest òrgan, es volia conèixer quina era la posició del Consell sobre la possible afectació de drets.

També en l'apartat de l'Informe relatiu als infants, ens referim a la necessitat d'un major control –i potser millor autoregulació del sector– en aquelles notícies que, pel seu contingut, poden afectar drets dels infants, especialment quan davant el dret d'informació es troba el dret a la intimitat d'un menor.

Serveis penitenciaris. El diputat de Convergència i Unió, el senyor Pere Lladó, ha demanat la nostra opinió sobre l'incompliment de la finalitat que es persegueix amb la pena d'arrestos de cap de setmana, i sobre si cal plantejar alguna reforma de la normativa vigent per tal que aquesta pena s'apliqui a delinqüents primaris i que s'executi al domicili.

Efectivament, tal com indiquem a l'Informe, l'aplicació que se està fent de la pena d'arrest de cap de setmana no compleix sovint la finalitat que pretenia aconseguir l'article 88 del Codi penal, ja que el perfil dels interns a què sovint s'aplica aquesta mesura és el de les persones que han passat anteriorment ja per la presó i que arriben al centre penitenciari presentant, en ocasions, un elevat consum de substàncies tòxiques.

Sobre la necessitat de plantejar una reforma de la normativa vigent per tal que aquesta mesura s'apliqui amb la finalitat originària, vull fer esment que durant aquest mes de juny participarem en les jornades de coordina-

ció amb altres *ombudsmen* de l'Estat en què es debatrà aquesta problemàtica. Així, em dóna ocasió de mostrar-los un exemple de col·laboració amb els nostres col·legues de la resta de l'Estat.

La pregunta de la senyora Sánchez-Camacho sobre el grau d'acceptació de les recomanacions i suggeriments generals per departaments... Les recomanacions i els suggeriments d'abast general formulats en el període a què fa referència l'Informe es relacionen a la secció 12.a de la segona part del llibre primer, seguint la sistemàtica de les àrees en què s'organitza l'activitat del Síndic i agrupats d'acord amb els capítols de l'Informe en els quals també s'exposen.

Si classifiquem les recomanacions i els suggeriments generals en funció de les administracions afectades, obtindrem el següent resultat. Hem formulat 41 suggeriments generals als següents departaments de la Generalitat de Catalunya: 1 al Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, que ha estat acceptat, 3 al Departament de la Presidència, que també han estat acceptats, 14 al Departament de Sanitat i Seguretat Social, dels quals 6 han estat acceptats totalment, 4 de forma parcial, 3 resten pendents de resposta, i per part del Departament 1 no ha estat acceptat; 1 al Departament de Política Territorial i Obres Públiques, que resta pendent de resposta, 1 al Departament de Treball, que ha estat acceptat, 5 al Departament de Benestar Social, dels quals 1 ha estat acceptat totalment, 1 de forma parcial i 3 resten pendents de resposta per part del Departament, 4 al Departament de Justícia, dels quals 1 està pendent de resposta i la resta han estat acceptats parcialment, 11 al Departament d'Ensenyament, dels quals 2 han estat acceptats, 5 resten pendents de resposta i 4 no han estat acceptats, i finalment, 1 al Departament de Cultura que ha estat acceptat.

Les administracions locals han rebut 13 suggeriments generals d'aquesta institució que afecten els següents ajuntaments: 4 a l'Ajuntament de Barcelona, 2 dels quals han estat acceptats i 2 resten pendents de resposta, 2 a l'Ajuntament de Terrassa, 1 parcialment acceptat i l'altre pendent de resposta, 1 als ajuntaments de Naut Aran i Sant Celoni que, han estat acceptats, 1 als ajuntaments de Sant Sadurní, Cambrils, Cervelló i Amposta, que resten pendent de resposta, i 1 a l'Ajuntament de Montgat, que ha estat parcialment acceptat.

També vam formular un suggeriment a l'Institut Metropolità del Taxi, que fou acceptat, i a l'Audiència Provincial de Tarragona, en relació amb el torn d'ofici, que va ser parcialment acceptat.

Per últim, en l'àmbit de les universitats, vam formular 6 suggeriments: 2 al Comissionat per a Universitats i Recerca, 1 acceptat i l'altre pendent d'acceptació, 1 a la Universitat Oberta de Catalunya, a la Universitat de Girona i a la Universitat Rovira i Virgili, que han estat acceptats, 1 a la Universitat Autònoma de Barcelona, que resta pendent de resposta.

De contesta en contesta, ja portem una molt bona estona. Per tal de no abusar més la seva paciència—clar que són vostès els que van fer les preguntes—, un parell de qüestions més. Efectivament, tal com va assenyalar el senyor Ridaó, aquest any hem incorporat un llistat

d'administracions moroses. Agraeixo que ho hagin destacat i agrairé qualsevol gestió que puguin fer per ajudar-nos que aquests fets no es repeteixin.

Quan alguns grups van referir-se que en ocasions desbordem el nostre marc competencial, no ho van dir com a crítica, si més no jo no ho vaig entendre així, sinó per plantejar-nos per què en altres ocasions no el desbordem també. No pretenc que sempre haguem estat rigorosament coherents, però la meua idea és que en la defensa dels drets fonamentals d'una persona individual que no té altre mitjà de defensa o el que té és molt precari, està justificat remoure tot el que faci falta. Alguns de vostès ja saben que, quan ha convingut, ens hem adreçat a un col·lega africà o a la Comissió de Peticions del Bundestag o, com expliquem en aquest Informe, al Fiscal General de l'Estat, com en el cas del senyor Mounib, que finalment va morir a la presó sense que es resolgués l'indult que la mateixa Fiscalia del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya havia demanat, però el marc competencial està per respectar-lo, no per desbordar-lo contínuament.

Tots els grups han valorat la nostra presència europea i internacional. En aquest sentit, podem afegir, com a informació addicional, que la institució del Síndic de Greuges, representada per l'adjunt per als infants, forma també part de la xarxa europea de defensors dels drets dels infants.

La projecció internacional ens ha de permetre donar suport a aquelles institucions i persones que hi treballen, que passen per situacions difícils, i fins i tot assumint el risc de perdre la seva vida o, el que és encara pitjor, posar en perill la de les seves famílies per defensar els drets humans. En aquest sentit, agraeixo l'interès del senyor Lladó en relació amb alguns dels meus col·legues, el doctor Santiesteban, del Perú, el senyor Arango, de Guatemala, el senyor Castro, de Colòmbia, i el senyor Leo Valladares, d'Hondures. Ells quatre són un clar exponent de la gent arriscada en defensa dels drets i de les llibertats. Tots quatre havien confirmat l'assistència a la reunió de la Federació Iberoamericana d'*Ombudsmen*, que se celebrarà a Barcelona, organitzada per nosaltres, la setmana vinent i on vostès estan convidats. La situació és tan complicada que, en aquest moment, ahir, ja vam rebre que els síndics del Perú i de Colòmbia, no poden abandonar el país. Ja veurem si els altres dos poden venir.

En tot cas, durant la celebració de la conferència de la Federació Iberoamericana, vostès poden tenir ocasió de departir amb els *ombudsmen* que vinguin i conèixer millor la seva situació real.

Agraeixo, novament, totes les seves observacions i el seu recolzament. Espero haver donat resposta al que em van demanar; en tot cas, ho he intentat.

Moltes gràcies, senyora presidenta; moltes gràcies, senyores diputades, senyors diputats.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor síndic. Proposem de fer un descans de deu minuts; és a dir que a dos quarts aquí. N'estic dient vint, eh?, no es passin dels vint.

La sessió se suspèn a les onze i set minuts i es reprèn a dos quarts de dotze i deu minuts.

La presidenta

Anem a reprendre la sessió.

Bé, ara correspon el torn dels diferents grups per fer alguna repregunta o comentari en relació amb els comentaris que ha fet el senyor síndic en el seu..., a partir de la sessió de ahir.

Correspondria inicialment al Grup a què pertany aquesta presidenta, però jo no faré cap repregunta i suposo que els diputats i diputades permetran que no cal que em desplaçi al seient per felicitar el senyor síndic pel seu Informe, encoratjar-lo perquè segueixi fent la seva tasca, i que el fet de no fer cap repregunta no és cap desinterès, sinó el fet que bona part de les qüestions, doncs, les dono per contestades.

Bé, dit això, si el Grup Popular vol fer alguna consideració? (*Veus de fons.*) Ai, perdó, perdó. Per part d'Esquerra Republicana (*rialles*), el senyor Joan Ridao té la paraula. (*Veus de fons.*) Perdó, la il·lustre senyora diputada Carme Porta.

La Sra. Porta i Abad

Moltes gràcies, senyora presidenta. Bé, el nostre Grup, també, agrair al Síndic el seu informe i la seva paciència també. I bé, jo..., hi ha un tema que ja va tocar ahir el meu company de Grup, en Joan Ridao, que, d'alguna manera, vostè ha començat donant-hi resposta, que és el tema de la transversalitat. A mi m'agradaria també tornar-lo a tocar, perquè, si bé sabem que és difícil d'aplicar la transversalitat a una estructura de text que pot portar certa rigidesa, també és veritat que, en els diferents temes, un tema transversal com pot ser la violència de gènere o com pot ser la discriminació de les dones no es fa, si no es fa esment a molts temes, com és el tema de l'habitatge, es parla sempre de persones i, per exemple, de les famílies monoparentals, que bàsicament són portades per dones, tenen greus problemes, moltes vegades amb el tema del habitatge, no?

A mi m'agradaria també –ja sé que ara serà difícils–..., però si ens podria destacar algun d'aquests temes, especialment pel que fa també a mitjans de comunicació, donat que si bé en el seu informe el tema de la infantesa l'ha tocat a bastament, també en el tema dels drets que poden afectar els mitjans de comunicació, és veritat que s'està treballant molt el tema tant pel que afecta la publicitat, la discriminació que patim les dones en el desenvolupament de molts anuncis, de sèries televisives, fins i tot de programació pròpia, de les televisions públiques i privades, i m'agradaria saber si ha rebut alguna queixa sobre aquests temes, i si ens podria donar algun tipus d'informació.

I moltes gràcies, no li robo més temps.

La presidenta

Té la paraula el senyor síndic.

El síndic de Greuges

Potser el que aniré fent és contestant cada vegada, perquè, si no, després, com es diu vulgarment, m'enrotllo massa i (*rialles*)...

Bé, em penso que amb la resposta que ja he donat aquest matí aquest és un tema, que el diputat senyor Ridao sempre el planteja, i crec que té raó, no?, però és una mica de quina manera la nostra institució, doncs, planteja no solament, diguéssim, els diversos assessors que tinc, les àrees que treballem cadascun de nosaltres... Ens sembla que s'ha de tenir en compte aquesta transversalitat i estem intentant..., i ahir mateix, ja ho he dit aquest matí, doncs, ahir mateix, vaig fer també uns plantejaments, doncs, una mica agrupats, no, doncs, per àrees de l'estructura de la institució, sinó..., però la veritat és que nosaltres anirem treballant, anirem intentant donar aquesta visió transversal de molts problemes, el tema infància, potser el tema de la dona, el tema dels mitjans de comunicació, etcètera... Vull dir podríem anar-ho ampliant per àrees, diverses àrees, no?

La veritat és que la pregunta més concreta que m'ha fet que és si havíem dit alguna cosa sobre el tema dels mitjans de comunicació i la dona i daixò, no hem rebut cap, cap queixa. Nosaltres, sobre aquest aspecte, no hem tingut cap actuació ni hem fet res, no?; com els deia també aquest matí, moltes, desgraciadament, moltes d'aquestes experiències dels mitjans de comunicació, i sobretot dels mitjans audiovisuals, no?...

Llavors, en aquest sentit, sense abandonar el que és la nostra funció, hem intentat, aquest últim any, col·laborar molt amb el CAC, perquè crec que era el que podria..., perquè moltes vegades són empreses privades, que nosaltres no podem actuar, hauríem de demanar a una conselleria que intervingués o donés un ajut a aquell o defensés el dret d'aquell ciutadà, i hem cregut que era més, era reforçar més, doncs, aquesta figura ja... Vaja, estem al mateix nivell de defensa dels drets dels ciutadans que és el CAC, no. Per tant en aquest sentit nosaltres no hem fet cap actuació concreta.

La presidenta

Per part del Grup Popular, la senyora Alícia Sánchez-Camaño.

La Sra. Sánchez-Camacho i Pérez

Camacho, de moment, encara mantenim el mateix cognom. Bé, nosaltres, des de..., no diria res, simplement agrair al síndic la seva resposta que hem considerat molt detallada i molt exhaustiva, i a més, com des de la Mesa tampoc puc fer-ho i no tinc, doncs, cap altre representant del Grup que em pugui substituir, doncs, simplement donar-li les gràcies en nom del Grup Parlamentari Popular.

La presidenta

Bé, per part del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi hi haurà intervencions de tres diputats. Inicia l'il·lustre senyor David Pérez Ibáñez.

El Sr. Pérez Ibáñez

Gràcies, senyora presidenta. Intervencions de quatre diputats, si no li fa..., en nom del nostre Grup. Primer de tot, per reiterar la felicitació que ja vam fer ahir, de la seva tasca, feta per vostè i per tot el seu equip.

En tot cas, dues qüestions, no sé si són preguntes, però potser dues reflexions. La primera relacionada amb un tema que, sincerament, ens preocupa molt, que s'ha tocat una mica de passada, que són totes les qüestions relacionades amb la intimitat personal, la protecció de les nostres dades. Jo crec que hi ha una autèntica desprotecció dels ciutadans i les ciutadanes, quan et trobes, de vegades, que la teva informació personal corre per la xarxa d'Internet, està en una base de dades que tu mai has donat, o qüestions com que t'arriba una carta d'una gran empresa que diu: «Bé, si vostè no diu res per escrit, les seves dades les enviarem i les vendrem...» És una absoluta situació de desprotecció que ens passa als ciutadans i que, de vegades, fins i tot, no saps què fer i penses, home, potser de vegades persones que tenen tanta influència com vostè, alguna cosa es podria fer en aquesta direcció.

I una segona qüestió seria –que també s'ha tocat de passada i que tampoc es tracta de demanar res més–, però sí..., per nosaltres és molt important quan succeeixen situacions com la que va passar al Port Olímpic, relacionades amb la seguretat, és injust que cada cos policíac doni una versió diferent del que ha passat. Quan nosaltres reclamem coordinació, estem reclamant, simplement, que la policia actuï d'una manera coordinada. Segurament per fer aquestes qüestions s'ha de tenir una voluntat de fer-ho, però, també, jo crec que hi ha la consciència per part dels governants, de les institucions que això és una absoluta necessitat per als ciutadans. I quan nosaltres parlem de model no estem defensant el model de la Guàrdia Civil, que era un model assentat en el territori, però un territori que no era seu, que no se'l sentien com a seu, però sí que és veritat que aquest model d'estar en el territori és molt més operatiu per mirar de prevenir els delictes que no l'altre model que és l'actual que tenim de desplegament de Mossos d'Esquadra que és un model proactiu, que actuen quan s'ha comès un delicte.

Ahir, a la nit, a tota la comarca d'Osona hi havia un vehicle per a tota la comarca, ahir a la nit, per a tota la comarca d'Osona. Si hi ha un delicte en una punta i a la mateixa hora n'hi ha un altre en una altra punta de la comarca, una zona es queda absolutament desprotegida de presència policíaca. Quan nosaltres parlem de model policíac, parlem d'aquest model d'estar amb els ciutadans, parlem en aquest sentit del model de la Guàrdia Urbana; estant amb el ciutadans s'avança una mica als problemes i d'alguna manera pot preveure els conflictes o els delictes que poden haver-hi, i per tant és un model que preveu que es facin els delictes. Solament eren aquestes dues reflexions.

Senyora presidenta, gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula el senyor síndic o prefereix, prefereix... (*Veus de fons.*) Sí?, doncs aleshores té la paraula el senyor Roberto Labandera.

El Sr. Labandera Ganachipi

Gràcies, senyora presidenta. Senyor síndic, en la meua intervenció hi haurà una pregunta, però bàsicament és la valoració que vostè ens ha fet i que hi coincidim, i a més a més ens congratulem de la valoració dels síndics locals, dels síndics de greuges locals, que vostè feia referència a la necessitat de no interferir, no generar duplicitats, en aquesta acció dels síndics locals, que els síndics locals mantinguin la independència i tinguin recursos per fer la seva tasca. Tot això s'ha de vetllar, evidentment, per les administracions locals. També pel tema que, des de la sindicatura de Greuges, s'han establert col·laboracions puntuals, els ajornaments jurídics quan ho han demanat els síndics locals, però assenyala, finalment, que era prematur parlar d'un altre tipus de relació.

És evident que com que és una figura, la del síndic de greuges local, que està en un període de desenvolupament i que els processos, en cada un del municipis, són, evidentment són diferents, són heterogenis... De tota manera, li volíem remarcar el que considerem des del nostre Grup que es farà necessari –encara no podríem parlar d'un temps i en això segurament coincidim–, d'una necessària coordinació entre els diferents comissions que treballen en la defensa dels drets dels ciutadans.

De la mateixa forma que la legislació contempla les relacions entre el Defensor del Pueblo, en l'àmbit estatal, i el Síndic de Greuges, de Catalunya, ja sigui en el capítol de col·laboració ja sigui en el capítol de cooperació, és possible que haguem de començar a pensar, en aquest marc general –més enllà del que hi hagi o hi pugui haver, que és la meua pregunta, senyor síndic–, si hi ha convenis establerts amb alguna sindicatura de greuges local o si no n'hi ha, o exclusivament són col·laboracions o demandes puntuals i específiques.

En tot cas voldria deixar remarcat aquest tema, donat, sobretot, més que per distribuir competències –que no crec que sigui la matèria–, per guanyar en eficàcia, donat que l'Administració local és l'administració propera, més propera al ciutadà, i és evident que aquesta col·laboració que segurament ja ho és, d'estreta, hauria de tenir un nou marc que la reguli. Només.

Moltes gràcies, senyora presidenta, gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula la il·lustre diputada senyora Carme Figueras.

La Sra. Figueras i Siñol

Sí, moltes gràcies, senyora presidenta. Gràcies, també, per la seva intervenció, senyor síndic, per tota, i per l'Informe en nom del nostre Grup, per tota la consideració que fa a tot el tema de sanitat, que és del que jo li volia parlar. La veritat és que l'Informe és exhaustiu i

entra en moltes casuístiques i en molts temes diferents, que realment, doncs, si es poguessin portar a terme, si, de mica en mica, doncs, aconseguim millorar-ho, redundarà molt en benefici de la protecció del dret a la salut, que, en definitiva, és el que tenim com a obligació i el dret que la Constitució marca als ciutadans.

De fet, fer només una petita referència al tema que vostè ja s'hi ha referit també, de les llistes d'espera, perquè és un tema que preocupa els ciutadans, que no preocupa des d'ara i això, doncs, ha quedat palès, jo crec, de la sessió d'ahir, i en els mitjans de comunicació, que la sindicatura ja des de l'Informe de l'any 95 venia dient el tema, doncs..., la preocupació sobre el tema de les llistes d'espera, l'afectació sobre tota la gent gran. Em va agradar molt la frase que vostè va dir ahir, doncs, «que els drets de les persones no caduquen amb l'edat», crec que és una frase molt justa i molt bonica en aquest sentit, no?, i que explica molt bé tot el que ja fa temps que vostès vénen dient, que el nostre Grup també ve dient i altres grups de la cambra, en el sentit, doncs, de la preocupació que, quan queden pocs anys de vida, la qualitat de vida és molt important, i esperar..., i que dos o tres anys dels pocs que et poden quedar de vida siguin amb dolor o no o sense poder sortir de casa, doncs, si no és acompanyat, realment és quelcom que en una societat com la nostra que, doncs, en aquest moment de l'economia global i dels progressos econòmics, realment no ens podem permetre que aquí estiguin passant aquestes coses.

Estic d'acord amb vostè que els recursos són limitats, que la universalització de la sanitat porta també a unes certes llistes d'espera, però és evident que s'han de marcar les garanties de temps màxims, que això és quelcom que s'està reclamant des de fa temps, que s'ha aconseguit fer aquest mes d'abril per a unes patologies que encara no sabem quines, el Govern, acabarà determinant, aquestes garanties d'aquests màxims, però ja serà com a mínim un inici en aquest sentit.

Ara també és veritat que els recursos són limitats, però també és veritat que el percentatge de pressupostos que es dedica a sanitat, en el nostre país, tant a Espanya com a Catalunya, està per sota, el percentatge del PIB, del que està a la mitjana dels països de la Unió Europea, i si volem estar a l'alçada de la Unió Europea hi hem d'estar en aquest tema, doncs, amb molt més motiu que en altres, doncs, pel que abans deia, per importància de la salut.

I remarcar un tema que és el tema de les llistes d'espera també per a les exploracions, per al diagnòstic de les malalties. Aquí, clar, surt un tema a la premsa, preocupa el tema de la cardiologia, però ahir deia al meu company, al diputat David Pérez, aquí hi ha veus que estan dient que no és només la cardiologia, no són només les intervencions quirúrgiques –això vostè també ho sap molt bé–, sinó que el diagnòstic per a malalties oncològiques, a vegades, està tenint retards que poden posar en perill la vida de la persona o les possibilitats, el pronòstic de la malaltia, i això crec que és un dret irrenunciable, que si cal hem de posar més recursos i és una qüestió de prioritització, que això ha de ser un esforç de tots els grups polítics en aquesta cambra a l'hora de fer pressupostos, un esforç, també, a l'hora que en el

conjunt de l'Estat també es destinin més diners a la sanitat, però també fer un esment al que és el tema, en concret, de l'eficàcia que fa falta i l'acurats que hem de ser amb la gestió per tal que els circuits assistencials no posin en perill, doncs, un diagnòstic precoç i que no es faci a temps, i que això, doncs, crec que és una cosa molt important i que hi hem de posar molt d'èmfasi.

I després una petita pregunta que seria en relació amb el que..., que algú va fer referència al diputat David Pérez... En el seu Informe expliquen que l'any 99 han iniciat diverses actuacions per tal d'avaluar com van les diferents formes de gestió de l'atenció primària, i que han triat, doncs, les quatre formes de gestió diferents que hi ha en aquests moments a Catalunya –és a dir, la primària no reformada de l'ICS, un altre CAP reformat d'una altra àrea bàsica de salut de l'Institut Català de la Salut, un CAP gestionat per una mútua privada i un CAP gestionat per una associació de professionals. Parlen que encara no tenen les conclusions, i la pregunta només seria, doncs, quan esperen poder tenir finalitzats aquests treballs perquè crec que és molt important que un organisme independent com la sindicatura faci aquesta valoració, perquè, a vegades, des de la mateixa Administració és més difícil tenir aquesta perspectiva que la sindicatura pot tenir des de fora i des del punt de vista, en definitiva del ciutadà, que és el que interessa.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyora diputada. A continuació té la paraula l'il·lustre diputat senyor Àlex Masllorens.

El Sr. Masllorens i Escubós

Gràcies, presidenta. Jo utilitzaré aquella fórmula que diu: «no insistiré per insistir» en el fet que crec que ens hem de felicitar un cop més de la pertinença dels apunts i de les afirmacions que es fan des de la sindicatura, precisament com deia ara la diputada Carme Figueras, per la independència de l'organisme, perquè és això el que li dona validesa.

Hi algunes qüestions que volíem preguntar, algunes, per exemple, relacionades amb infància, que, si em permeten, en tot cas, les deixarem per al dia 15, perquè avui ens han dit que es produirà aquesta compareixença, i potser tindrà més sentit. Creiem que és molt important que es faci i crec que és la primera vegada que es farà aquesta compareixença específica sobre infància, perquè de la mateixa manera que vostè deia ahir que els drets de les persones no caduquen amb els anys, també li he sentit dir al senyor Jordi Cots algunes vegades que els infants no són ciutadans en potència, sinó que són ja ciutadans i són ja subjectes d'uns drets importants, no? També d'immigració..., volíem preguntar d'aquesta Llei 4/2000, que vostè alguna vegada ha dit i diu en aquest Informe, que convindria mantenir-la perquè és un element important de defensa dels drets dels immigrants, però també tinc entès que en tindrem ocasió davant de la Comissió d'estudi, perquè hi ha previst fer una compareixença del síndic també específica per a immigrants.

Per tant, avui la pregunta concreta se centraria en una qüestió que vostè també hi ha fet esment, que és el de les sentències i de la publicació de sentències, quan no són encara fermes. Jo mateix he fet una pregunta al Govern sobre aquesta qüestió insistint que conec que el poder judicial té la seva independència i que, per tant, és una qüestió difícil de tocar perquè afecta diversos poders, però, en tot cas, em sembla que és una reflexió que, com a ciutadans i des de la sindicatura, és especialment important que ens fem.

A través del Col·legi de Periodistes, jo mateix ho he plantejat algunes vegades, i ara hem vist una ocasió, diguem, en què el mateix Col·legi, els mateixos periodistes, d'alguna manera, ja han reflexionat o ja hem reflexionat només quan aquest fet ha afectat un professional del periodisme, i és una mica greu que passi això només quan ens afecta directament a nosaltres.

En tot cas, sí que voldria insistir que aquesta proliferació i augment cada vegada més gran de la filtració de sentències quan no són encara fermes, la publicació, a vegades abans que es notifiqui al mateix afectat i, a més a més, sense especificar que no són fermes, jo entenc – i ho entén molta gent – que afecta d'una manera molt negativa aquestes persones que es veuen afectades perquè això influeix negativament, moltes vegades, en la vida laboral, en la vida personal, familiar, social, etcètera, no? Vostè creu que hi ha algunes eines per poder insistir sobre els mitjans de comunicació del mal que pot fer aquest tipus d'actuació, i la proliferació que d'això s'està produint en els darrers temps?

Moltes gràcies.

La presidenta

Bé, ara té la paraula el senyor síndic. Jo volia indicar, en tot cas, que aquelles qüestions que legítimament han expressat ara els diputats, que les han fetes, si..., aquelles que introdueixen la petició de noves dades, jo crec que el senyor síndic no té obligació de contestar-les des del punt de vista que ahir ja va haver-hi l'oportunitat de fer-ho. Dit això, en tot cas, ell ja ha considerat l'oportunitat de veure que és el que pot comentar de totes les qüestions que s'han plantejat ara de nou.

El síndic de Greuges

Jo també molt breument per contestar alguna de les preguntes, no? Sobre el tema, que és un tema que nosaltres hi hem treballat bastant, que és la privatització de les dades –la intimitat, no? Aquest va ser un..., vam actuar-hi bastant a fons quan hi va haver la privatització de Cigesa, que llavors vam fer tota una sèrie de recomanacions davant d'aquest fet, de la privatització d'un servei de comunicació, que es privatitzava no?, i per tant havíem de prendre una sèrie de mesures, no?

Vam creure que s'havia de crear una agència de protecció de dades catalana i, darrerament, ens hem adreçat també al consell..., al conseller d'Universitats, responsable també en aquest àmbit, per tal de saber el capteniment del Govern al respecte, en aquest moment. És a dir, nosaltres ho vam plantejar en el moment..., quan els fets de Cigesa, nosaltres hem tornat a preocupar-nos d'aquest tema, veiem, hem tingut algunes queixes,

moltes queixes, de ciutadans que reben aquestes cartes, no?, que vostè assenyalava i, per tant, aquest és un tema que ens hi hem d'enfrontar, i nosaltres continuarem demanant a l'Administració que prengui les mesures necessàries per poder garantir aquest dret a la intimitat.

En aquest sentit, doncs, vaja, entenc i comprenc la inquietud de vostè, i nosaltres, per la nostra banda, intentarem donar, insistir a les diverses administracions, que facin el possible per poder evitar aquesta proliferació de dades que les empreses..., en el fil de la privatització de molts serveis públics que s'estan donant al país, doncs, no hi ha aquesta garantia del control de les dades privades de la persona humana.

Del senyor Labandera era el tema dels síndics locals. Del primer moment, quan jo vaig ser elegit síndic, existia només un síndic local, que era el de la Paeria de Lleida, no?, ja existia. Per tant, des del primer moment, vaig ser sensible, molt, en aquest tema, vaig tenir bona relació, en aquell moment, amb el síndic de la Paeria, i després, a poc a poc, han anat sorgint altres síndics locals, no?

Amb tots ells jo crec que no he tingut mai aquelles..., pot semblar algunes vegades, pensar que aquests síndics locals poden retallar una mica les competències del síndic de Catalunya, del Síndic de Greuges, no? No he tingut mai aquesta sensació, no?, i, per tant, he donat el màxim d'interès i d'acollida a les persones que han estat designades pels seus ajuntaments. Ja en aquests últims temps s'han cridat diversos ajuntaments, però ja anteriorment molts d'ells han vingut, els hem ensenyat com nosaltres treballem, han vist una mica tot el mecanisme de com nosaltres ens plantejem els temes. Però al mateix temps tampoc no he volgut crear una superestructura sobre d'ells, plena llibertat, perquè el que és important dels síndics –i això voldria que ho entenguessin molt bé– és la seva llibertat; han de decidir, no, no, no hi ha una... Ahir algú em preguntava si nosaltres érem un síndic de primera o de segona, no? No, no..., nosaltres tenim plena llibertat, nosaltres som absolutament independents, tenim unes limitacions, unes certes competències, però som...

Per tant, jo el que mai he volgut és pensar o que ells veiessin que nosaltres voldríem, diguéssim, supervisar l'actuació d'ells o donar-los això, sinó vertaderament actuar amb el màxim, ells, de llibertat en el seu àmbit, no? I, bé, aquests anys, crec que hem tingut unes bones col·laboracions; moltes vegades els hem demanat, doncs, fins i tot un ajut i una col·laboració. Per exemple, nosaltres vam fer el seguiment d'una actuació d'ofici que era el seguiment de com es troben en aquests moments els dipòsits municipals de detinguts, i vam ser a Vilafranca i, com que hi ha un síndic de greuges local, vam demanar que també ens acompanyés, és a dir, perquè en certa manera ell em pot donar una informació del dia a dia, no cal que jo vagi, de tant en tant, doncs, a Vilafranca, sinó que aquest síndic de greuges pot veure si vertaderament aquelles petites peticions que nosaltres els fem, de millorar encara aquest dipòsit municipal –si es feien o no es feien és un altre apartat–, era aprofitar, doncs, que hi hagués una persona sensible, no? Per tant, en casos concrets que nosaltres puguem demanar que pugui haver-hi un seguiment de si aque-

lla recomanació que nosaltres fem a una Administració es compleix o no es compleix, nosaltres podem algunes vegades demanar al síndic local que ens faci un seguiment d'allò i evitar-nos, doncs, uns desplaçaments quan tenim una altra...

Per tant, és una mica..., és en aquest sentit una col·laboració, però que, sobretot, ells se sentin absolutament que no estan en una superestructura, sinó absolutament independents. Llavors, bé, el que ja he dit aquest matí: demanar el màxim de garanties de la seva independència per part l'Ajuntament que l'elegeix, i també que li donin els recursos per poder fer la seva feina, no? Però, en aquest sentit, que si aquestes institucions es van desenvolupant i van prenent una major activitat, doncs, això hi haurà un moment que possiblement hauríem d'arribar a uns certs convenis i a més, o a acords, no?

De moment, jo, el que els puc transmetre és la meua voluntat d'una plena col·laboració amb ells, que se sentin absolutament independents i que facin la seva feina amb tota, tota llibertat, que algunes vegades jo els puc demanar alguna, alguna petició, algun ajut..., que ells em poden demanar –i així ho han fet de vegades– una informació de com treballem i de quina manera ho fem. Molts dels síndics locals han estat a l'institució i han vist una mica com treballem, com ho fem. Altres no ho han demanat, jo tampoc no els ho he ofert; és a dir, vull dir... Deixo plena llibertat a cada un d'ells; per tant, no em sento, en aquest sentit, doncs... Llavors, més endavant, jo diria que fins i tot, doncs, anirà bé que a les meves compareixences en aquesta Comissió n'anem parlant i potser arribarà un moment que creiem que es fa necessari, doncs, ja fer un conveni o una reforma una mica més definitiva, no?, però, de moment, hi ha aquesta màxima voluntat meua de poder deixar-los sentir la màxima llibertat i, sobretot –i això sí que els ho volia recordar una vegada més–, que una mica la idea del Síndic i d'institucions aquestes del Síndic, de triar on el ciutadà presenta la seva queixa, és, en definitiva, el ciutadà qui ho ha de decidir; és a dir, em semblaria no correcte si un ciutadà em presenta una queixa que afecta el mateix Ajuntament on hi ha un síndic de greuges, que jo digués al ciutadà: «escolti, això, vagi al síndic de greuges d'aquest Ajuntament»; em semblaria que això..., no respectaríem aquest dret que té el ciutadà d'acudir, com ho fem a nivell de l'Estat, al Síndic...

El que passa és que moltes vegades jo sí que els puc demanar que ho facin, eh?, però, vull dir, ha de ser una mica, doncs, veient una mica el tema, però, vull dir, el que tingui..., el ciutadà tingui més confiança en un síndic o en un altre, no perquè ho fem millor o pitjor, sinó perquè és la confiança del ciutadà, crec que aquest dret l'hauríem de continuar respectant.

La senyora Figueras, bé, amb el que ha dit estem molt d'acord. Sobre les llistes d'espera, vull dir, aquest és un tema que ja fa temps que en parlem. Hem de dir, perquè a vegades, doncs, tampoc no es diu massa, que quan jo vaig informar-me'n i en els meus contactes amb les altres institucions europees..., hi ha llistes d'espera a Noruega. Vull dir, hi ha llistes d'espera a Noruega! Per tant, no és un problema només del nostre país, hi ha llistes d'espera arreu, fins i tot en països amb un gran desenvolupament en aquells drets econòmics, so-

cial i culturals, és a dir que no, que no..., els drets civils i polítics, que són..., sinó que existeixen aquestes llistes d'espera, no?

Nosaltres, el que sempre hem demanat –i suposo que això, doncs, pot ser un cost afegit, i que, de vegades, no hi ha aquest cost afegit– és, seria una mica la informació que se li dóna al ciutadà sobre l'abast d'aquestes llistes d'espera.

Jo..., moltes vegades s'ha fixat un termini; no és tant un termini, una data, un percentatge, no ho sé, no, però, sobretot, és que el ciutadà tingui la sensació que si ha d'esperar per a una intervenció o fins i tot, doncs, una exploració, no és que sigui, no ve d'un dia ni de quinze ni de..., però que hi hagi una informació, perquè moltes vegades els que algunes vegades anem –bé, jo mateix que vaig a la sanitat privada–, algunes vegades, doncs, el metge em diu: «–Bé, s'hauria de fer això.» «–Home, és que me'n vaig de viatge o tinc feina en el despatx.» «–No corre cap pressa, véns després de l'estiu.» Vull dir, pot haver-hi..., ara s'ha de donar una informació al més..., que s'entengui pel ciutadà, i no només «ja l'avisarem», sinó més o menys fixar-li un període de poder ser intervingut o que se li pugui fer aquesta exploració, explicant-li que el que en aquell moment té no és greu i no és un problema d'una certa urgència.

És a dir, per mi, un dels grans reptes que encara tenim, de totes les administracions, i no solament la sanitat, és la informació.

Pensin que jo vaig ser durant un temps president del Consell Social de la Universitat Autònoma de Barcelona, una de les universitats més avançades en tots els temes d'investigació, i un dels problemes que em vaig trobar és la falta d'informació que tenien els mateixos investigadors, els professors, els estudiants, el personal d'administració, doncs, a la universitat. Per tant, aquest és un tema que hi hem de treballar molt més, i avui que hi han tants mitjans per donar a conèixer la informació doncs, el ciutadà no té, en un moment donat, la informació que necessita i aquest és un dels temes, i aquí és on jo crec –que hi hauríem de donar una solució–..., però que crec que hauríem de demanar un esforç més a la conselleria perquè se li donés aquesta informació a aquesta possible llista d'espera, no?

Quant al que em deia..., aquesta actuació que fem, que hem obert d'ofici, aquesta a nosaltres ens semblava que això era molt interessant, poder conèixer una mica la percepció també dels que usen aquests quatre sistemes i, per tant, jo espero que si –vaja, n'estic gairebé segur–..., que en l'últim trimestre de l'any, abans de finalitzar l'any, podrem tenir aquest treball, eh?

Per tant, en aquest moment, no li puc avançar més, però, vull dir, hem fet algunes visites, hem parlat també amb les persones que són ateses en aquests diversos nivells i estem fent una cosa que ens sembla que no solament ajudem el ciutadà, també ajudem l'Administració, que davant del nostre Informe podrà valorar més, doncs, una activitat o l'altra. *(Veus de fons.)*

Sí, aquest és un tema, senyor diputat, que a mi em preocupa molt, perquè jo crec... Ho he demanat algunes

vegades, però se'm..., n'he parlat molt perquè, com saben –ja vaig dir-ho ahir i ho torno a repetir–, tinc una molt bona relació amb el president del Tribunal de Justícia de Catalunya, amb el jutge degà, i encara que nosaltres no tenim competències sobre justícia, sempre els demanem la seva col·laboració i la tenim. Com els deia ahir, l'informe que ha fet el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya sobre la justícia és molt més dur que els comentaris que jo faig al meu Informe. O sigui, per tant, vaig dir «escoltin, si volen saber això de la justícia, agafin l'informe que fa el mateix president del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya.»

Però hi ha aquí un tema que a mi em preocupa, no solament aquest cas de les sentències, sinó una mica tota la informació que surt en els mitjans de comunicació, a través de qualsevol decisió que hi ha a les oficines judicials. I aquí és on jo crec que havia de demanar una mica si en aquells casos, una mica, que són o almenys que poden tenir una certa, que es puguin donar a conèixer a un ampli sector de la població a través dels mitjans, no poguessin ells, doncs, no ho sé, una espècie de portaveu que expliqui allò, no?, i no, doncs, que diguin la sentència sense cap comentari. Les sentències s'han de llegir totes, no solament la resolució final, sinó que s'han d'anar llegint una mica totes, perquè els mitjans de comunicació i la informació que donin al ciutadà s'ajusti més a la realitat, no? Perquè moltes vegades, doncs, aquestes informacions són poc fiables, i moltes vegades desorientadores, i moltes vegades, doncs, perjudiquen el ciutadà a qui pugui afectar.

Jo no sé de quina altra manera podrem fer-ho, no?, però quan hi ha algunes coses realment sempre hi ha..., no pot fer-ho el Síndic, però sí que el ciutadà pot, el que pot, d'alguna manera, el ciutadà és acudir a la fiscalia, que és el... Com saben hi han quatre..., la Constitució reconeix quatre institucions que defensen els drets humans i del ciutadà, no?, que són el rei, la fiscalia, les forces de seguretat i els síndics, els defensors del poble, no? Som les quatre que defensem els drets per vies no jurisdiccionals, els termes no jurisdiccionals dels drets humans.

Per tant, el ciutadà podria dirigir-se a la fiscalia per demanar, doncs, una actuació en aquest sentit per defensar els seus drets. No sé si l'he contestat una mica, però és una mica la..., el que a mi em sembla, perquè em preocupa moltes vegades. Per exemple, abans els he explicat aquest cas d'aquest pobre –bé, pobre, pobre no perquè és una persona que havia comès molts delictes–, però, bé, estava a la presó per uns fets que sembla que potser no era ell el responsable d'aquells fets concrets, d'altres, però d'aquells no, i, bé, quan es va demanar, doncs, que hi hagués una decisió, els diaris van posar que no se li donava l'indult –s'havia demanat l'indult– perquè faltava un paper. El diari posava: «Faltava un paper.» És clar, això, la ciutadania l'ha de preocupar, perquè «¿faltava un paper?» No, no li faltava un paper. És que hi havia una resolució de l'Audiència de Tarragona que no veia clar que això pogués ser, allò havia d'haver-se explicat, però «no faltava un paper». És clar, el que faltava era l'informe de l'Audiència de Tarragona, que per la raó que sigui, doncs, creia que allò no s'ajustava. Per tant, donar aquesta informació

una mica més complementada, això ajudaria que la ciutadania tingués una major credibilitat en la justícia del nostre país.

Per tant, jo els deia, els suggeria la possibilitat que hi hagués un portaveu, com a totes les administracions públiques, quan es prenen unes decisions o es prenen uns acords, que sempre a un Ajuntament o la Generalitat hi ha una persona que explica els acords que han pres, no? Doncs igualment aquelles sentències o aquelles resolucions que són o poden afectar una mica l'opinió pública, doncs, que hi hagués un portaveu de l'Administració de justícia.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor síndic. Pel grup de Convergència i Unió té la paraula l'il·lustre diputat senyor Pere Lladó.

El Sr. Lladó i Isàbal

Gràcies, senyora presidenta. Molt breument per agrair, doncs, les seves exposicions –tant la d'ahir com avui en les seves respostes– en nom del nostre Grup Parlamentari, desitjar-li èxits per a aquesta jornada, doncs, que organitza la setmana entrant la Federació Iberoamericana d'*Ombudsmen*, aquí a Barcelona, i també èxits a la seva presidència europea també d'*ombudsmen*. En tot cas destacar la seva independència de criteri en totes les afirmacions que vostè ha fet, ressaltar, també, la seva prudència, però a la vegada també la seva contundència en les denúncies que fa la sindicatura de Greuges.

Per tot això moltes gràcies i moltes felicitats.

La presidenta

Té la paraula el senyor síndic.

El síndic de Greuges

Sobre aquest tema que organitzem la pròxima setmana és preparar un document perquè es pugui aprovar a la Conferència que hi haurà de presidents i consellers dels països d'Amèrica Llatina, que es farà a Panamà el mes de novembre.

La Federació Iberoamericana va pensar en la possibilitat d'elevat un document en què els presidents i els ministres es comprometessin sobre el tema de la infància, i aquest..., vaig creure que era bona aquesta reunió, aquest seminari per preparar aquest document, que elevarem, doncs, en aquesta cimera que es farà el mes de novembre. Vaig creure que seria positiu que aquest seminari se celebrés a Barcelona, i en definitiva era una mica una..., jo dedico un temps a les activitats d'Amèrica, perquè crec que almenys... Jo sóc molt més gran que tots vostès, vostès són molt joves, i no van viure, i perdonin, doncs, que una persona gran ho recordi, però jo recordo, doncs, que aquests països d'Amèrica, en un moment difícil per a Catalunya i per a Espanya, van acollir els nostres intel·lectuals, els nostres professors, els nostres polítics, i que els van acollir d'una forma, doncs, molt àmplia, van treballar, van poder col·laborar, també, amb les institucions del país,

i en definitiva jo crec que nosaltres estem sempre amb un deute amb aquests països, no?, i que els hem d'ajudar. I en aquest sentit, països que estan amb molta conflictivitat i amb moltes dificultats, nosaltres els hem d'ajudar, i vaig creure que era un gest bonic, que fos el Síndic de Greuges de Catalunya que oferís, doncs, Barcelona com a seu per fer aquest seminari, com una aportació de solidaritat amb aquests països d'Amèrica, no?

Els haig de dir que serem de dijous fins al..., ai, de dimarts fins dijous a la nit, i pràcticament havien de venir tots els *ombudsmen*, diguéssim, més importants d'Amèrica. Desgraciadament, com els deia, la situació difícil que estan vivint... Ahir vaig rebre dos telegrams, fins i tot havíem preparat alguna ponència i tot, de dos *ombudsmen*, que per una situació del seu país i de dificultat d'ells mateixos per poder sortir, doncs, no vindran, però envien el seu adjunt, no?, que és l'*ombudsman* del Perú –han llegit als diaris la situació al Perú i l'actitud que ha tingut l'*ombudsman* del Perú sobre aquestes eleccions–, i també la situació dramàtica, dramàtica, dramàtica de Colòmbia. Havia de venir l'*ombudsman* de Colòmbia, el doctor Castro. A última hora, ahir també, em va enviar un telegrama que li és absolutament impossible. Fa pocs dies una comissió que hi havia, que va enviar Justícia i Pau d'Amèrica –jo els vaig donar l'adreça del doctor Castro–, va estar, doncs, visitant Colòmbia, i una de les persones de Justícia i Pau que va ser-hi em va venir a veure fa dos dies, després de fer un viatge per Colòmbia, i em va ratificar la situació dramàtica en què estan vivint, que s'està produint, doncs, a Colòmbia, i la situació difícil per al defensor de Colòmbia i, per tant, doncs, entenc i comprenc que aquests dos *ombudsmen* no puguin ser a Barcelona aquests dies, però intentarem, doncs, amb els seus adjunts aportar tot el que ells havien plantejat sobre aquest tema de la infància.

Però vegin que aquesta és una mica la meva voluntat, i per això, doncs, vaig acceptar, no?, i en aquest sentit també la meva aportació a l'Institut Europeu que asse-

nyalava ahir el senyor diputat, doncs, és, també, dins aquesta vocació d'ajudar aquells països de l'Amèrica Central..., ai!, de l'Europa central i de l'Europa de l'Est, que estan creant les institucions dels *ombudsmen* allà, per ajudar-los també a donar a conèixer la nostra experiència, la formació que podem donar als diversos països europeus, perquè puguin desenvolupar unes autèntiques institucions de defensors en aquests països, no? I també és aquesta voluntat de solidaritat amb aquests països que darrerament han arribat a la democràcia, però amb moltes dificultats tant socials com polítiques. Aquesta és la meva voluntat i espero que la Comissió accepti que nosaltres, a més de la feina que fem dia a dia per la defensa dels ciutadans a Catalunya, també ens interessem i demani als meus col·laboradors moltes vegades la seva col·laboració per ajudar aquests altres països en dificultat.

Moltes gràcies.

La presidenta

Em permeto, per acabar, fer extensiu aquest desig d'èxit que el senyor Lladó desitjava per al seminari de la Federació Iberoamericana d'*Ombudsmen*, fer-lo extensiu també per part de tots els diputats i diputades, perquè a tots ens interessa, crec, que surti molt bé. També agrair-li un cop més el seu Informe, les indicacions que s'hi fan, perquè, en definitiva, és un reflex de la importància de la seva tasca i de la utilitat que té també com a orientadora del que han de fer les administracions. I finalment agrair-li també la seva gran disponibilitat –jo diria, total disponibilitat– a l'hora de relacionar-se amb aquest Parlament, com ha estat demostrant sempre. Per tant, doncs, moltes gràcies de nou, i amb això s'aixeca la sessió.

Gràcies.

La sessió s'aixeca a dos quarts d'una del migdia.